

SYNTHESE (4.18) Beseffen – brandstapel (1)

Arnold schreef :

“Het was op een van de dagen van open huis bij mijn reikimaster; er was een vrouw met zulk een norske uitstraling, dat het mij onmogelijk was haar aan te raken om reiki te geven. Later vroeg ik hoe zo iets mogelijk was en kreeg als antwoord 'dat is omdat jullie energieën niet overeen stemmen'. Bij een andere ontmoeting stelde ik dezelfde vraag en het antwoord luidde : 'dat is omdat er iets bij jou is'. Hé?

Weer nadien was de vrouw er opnieuw en ik dacht aan beide antwoorden. Ik bezag haar eens goed, terwijl zij daar op de tafel lag en vroeg mijzelf af : 'wat weet ik eigenlijk van haar, misschien is er iets geweest of nog, dat haar zo heeft doen worden?' Ik heb haar reiki gegeven, elke weerstand was weg.

Later vernam ik dat zij kanker had en een reeks behandelingen achter de rug had, maar daarnaast ook alternatieve hulpbronnen zocht. Je zou van minder een minder vrolijke uitstraling kunnen krijgen!

Het heeft mij geleerd erg voorzichtig om te gaan met het interpreteren van indrukken en daarop volgende oordelen.”

Zelfs als je denkt iemand te kennen, dan nog weet je vaak niet ten volle wat er in een mens omgaat, laat staan indien je die van haar noch pluim kent. En toch hoe snel is een oordeel geveld.

Op grond van zulk een oordeel sluiten wij ons af, dat wil zeggen dat wij de ander of het andere buiten sluiten.

Moet dan iedereen en alles met open armen ontvangen worden? Dit lijkt haast een ondoenbaar iets, maar er kan een neutrale houding ingenomen worden totdat er een appel op ons gedaan wordt. Een appel dat heel stil, heel subtiel gedaan kan worden, zoals bij de vrouw die op de tafel ligt en aangeraakt wil worden om de helende stroom van energie te ontvangen. Wie zijn wij dan en wie is zij dan om te weigeren?

Het is alsof er een spreidstand ingenomen moet worden tussen de wereld, een (micro)samenleving die wij op grond van (on)geschreven regels willen gerespecteerd zien en het in begrip en mededogen benaderen van de(het) ander(e). En in een relatieve wereld **zijn** deze regels noodzakelijk, wil het menselijk verkeer niet in een chaotische gemeenschap ontaarden. Maar zoals voor iedere turnster of turner kan de spreidstand slechts bereikt worden door een onophoudelijke oefening, alleen door de confrontatie met de aardse werkelijkheid – hoe pijnlijk deze ook kan zijn – is oefening mogelijk, een oefenen in het voelen wat uitsluiten en uitgesloten worden betekent. Torenhoge brandstapels met beurtelings witte en zwarte brandstof laaien er in onze binnen- en buitenwereld uit onwetendheid. Arnold leerde door zich toe te

keren, in aandacht (zich) de noodzakelijke vragen te stellen.

Altijd weer is het een zaak van toekeren naar wat zich aandient, niet afkeren om van de kostbaarheid van een gevoelde ervaring te kunnen gebruik maken.

Hoe ver reikend dit zou kunnen gaan zal uit de volgende publicatie blijken.